

wasto: sest sinno noud on ärraarmamatta, ja ärramoistmatta sinno teed."

Siis läks wannake, pibel kaenlo al, saunast wälja, ja piddi sedda möldrile wima ärramüa. Mölder ellas seält paar wersta, metsa tagga. Tee peäl mötles ta monne möda lainud parrema aia peäle, ja halledus aias ta silmawet jooksuma, — nüüd ta piddi omma wimist ja keigekallimat warra ärra andma. Kui ta pole maad olli ärra káinud, istus ta tee äre ühhe poõsa alla rohho peäle mahha jalga puhkama, löi weel kord omma armsa ramato umbes lahti, ja tullid ta kátte need sannad: „Hüa mind appi ahhastusse päwal, siis ma tahhan sind ärrapeasta, et sa wöttad mind kíta." Siis löi wannake silmad taewa pole, ja õhkas selle pole, kes linnud toidab ja lillekessed kattab. Kui ta Pea jälle mahha waus, näggi ta üht kruno meest metsa takka tulleswad. Kui ta liggi sai, tunnistas wannake, ja — nago walf pimmedal õõl paistab, nenda káis rõõm ta süddamest lábbi, se kro-

nomees olli — ta poeg Hinref. Otsego nore põlwe rammo olleks ta soonte sisse sanud, ta tousis üsles ja ütles ühhe korra teise järrele: „Mo poeg! mo poeg Hinref! ja langes poia kaela ümber, ja ka poeg issa kaela ümber. Sedda rõmo! — Agga párrast kússis poeg, mis ta sia tulnud. Siis rákis issa omma kibbedust ja sedda halledat luggu, et ta omma piibli piddi tahtma ärra anda. Rómoga wöttis poeg ramato, mis issast rohho peäle jánud, ja ütles: „Oh Jummal tännatud! weel parrajal aial on ta mind saatnud, ja on mind õnnistanud, et sedda kallist wannematte-wannematte párrandust polle tarwis ärra anda. — Ja mollemad láksid issa sauna pole.

Kui wanna emma oues meest poiaga nággi tulleswad, jái ta wárrisema rõmo párrast, ja nuttis poia ümber káua. Selsammal rõmo-páwa õhtal wöttis wanna Mart omma piibli, andis poia kátte, ja ütles: „Se ramat, mo poeg, árgo lahkugo sinnust, se sadab sulle ja so kóiale õnnistust."